

SZACUNEK WOBEC DZIECKA -WARUNKIEM ROZWOJU SUMIENIA

Każde dziecko jest darem Boga. Zostało ono nam powierzone na czas wychowania go. Bóg nam zaufał, że zrobimy to jak najlepiej.

Zadaniem rodziców jest ukazywanie dziecku - przez osobisty **przykład** i **rozmowę** z nim – jaki jest cel i sens życia. Dla osób wierzących życie jest pielgrzymką przez tę ziemię do wiecznego spotkania z Bogiem (do domu Ojca). Wychowujemy zatem dziecko do życia tu na ziemi i do wieczności.

Od chrztu dziecka zobowiązaliśmy się, między innymi, rozwijać w dziecku wiarę, chronić je przed złem oraz przez wychowanie religijne pomóc mu praktycznie wypełniać przykazanie miłości, które mówi o wartości życia człowieka. Z tym ściśle wiąże się obowiązek kształtowania w dziecku sumienia, poprzez które mówi do nas Bóg. Pragniemy zatem ukazać dziecku, że sumienie:

- pomaga odróżniać dobro od zła,
- skłania do dobra, a ostrzega przed złem,
- ocenia człowieka: po czynie dobrym chwali go, a po złym gani.

Dla prawidłowego rozwoju sumienia bardzo ważne jest zaspokajanie różnych potrzeb dziecka. Jedną z nich jest potrzeba szacunku.

Spróbuj odpowiedzieć na pytania:

- W jaki sposób okazujesz dziecku szacunek?
- Co dobrego widzisz w swoim dziecku?
- Jakie zdolności otrzymało ono od Boga?
- Kiedy znajdujesz czas na rozmowę ze swoim dzieckiem?
- Jakich używasz kar wobec przewinień dziecka i czy pilnujesz zasady, żeby dziecko wiedziało:
 - ☐ za co jest karane,
 - ☐ jak długo trwa kara,
 - ☐ kiedy nastąpiło przebaczenie i koniec kary.

Jeżeli dziecko doświadcza pełnego szacunku podejścia do siebie i do swoich przewinień, to ułatwia mu to właściwy rozwój moralny.

Dziecku okazuje się szacunek przez:

- ☐ umiejętność znalezienia równowagi między okazywaniem uczuć a stawianiem wymagań,
- ☐ kulturalne zwracanie się do niego,
- ☐ znajdowanie czasu na rozmowę,
- ☐ wysłuchanie tego, co ma do powiedzenia,
- ☐ szanowanie jego uczuć i przeżyć,
- ☐ mądre udzielanie kar oraz nagród,

Warto strzec się przed popełnianiem następujących błędów:

- ☐ okazywaniem niechęci czy lekceważenia (wyzywanie, ośmieszanie, wypominanie dawnych przewinień, niekulturalne zwracanie się do dziecka),
- ☐ wycofywaniem miłości (np. nie kocham cię, ...),
- ☐ kochaniem miłością warunkową (np. jeśli zrobiszto możesz...),
- ☐ biciem dziecka, aby nie nauczyło się braku szacunku do własnego ciała, nie weszło na drogę krętaństwa, kłamstwa, pragnienia zemsty, odgrywania nagromadzonej emocji-agresji na rodzeństwie lub rówieśnikach,
- ☐ porównywaniem swoich dzieci,
- ☐ dawaniem jednemu dziecku za przykład któregoś z rodzeństwa,
- ☐ okazywaniem nadmiernej uczuciowości,
- ☐ popisywaniem się dzieckiem przed znajomymi czy rodziną,
- ☐ mówieniem przy dziecku o sprawach dorosłych,

było	Wyniesione doświadczenia z dzieciństwa:	jest	
	Dziecko otaczane wyrozumiałością – uczy się cierpliwości.		
	Dziecko zachęcane – uczy się wiary w siebie.		
	Dziecko rozumiane - uczy się rozumieć innych i właściwie ich oceniać.		
	Dziecko traktowane uczciwie – uczy się życia w prawdzie, sprawiedliwości i uczciwości.		
	Dziecko żyjące w poczuciu bezpieczeństwa – uczy się ufać.		
	Dziecko przyjmowane takim, jakim jest – uczy się akceptacji siebie.		
	Dziecko żyjące w radości – uczy się pogody ducha.		
	Dziecko otaczane nastawieniem przyjacielskim – uczy się zauważać miłość w świecie.		
	Dziecko, któremu ofiaruje się czas – ma łatwość do ofiarowania siebie innym.		
	Dziecko otaczane serdecznością – staje się otwarte.		
	Dziecko otaczane miłością – uczy się kochać siebie i innych.		
	Dziecko, z którego się kpi – uczy się rezerwy.		
	Dziecko traktowane wrogo – staje się zaleźnione lub agresywne.		
	Dziecko odrzucane – uczy się izolacji, czuje się osamotnione.		
	Dziecko niesłusznie oskarżane – zamyka się w sobie.		
	Dziecko upokarzane – czuje się nic nie warte i staje się mściwe.		
	Dziecko wychowywane w przekonaniu o małej własnej wartości – nabiera przekonania, że nie zasługuje na szacunek innych.		
	Dziecko wyręczane - uczy się być niesamodzielne.		
	Dziecko niechciane – traci chęć do życia.		
	Dziecko pozbawione troski – czuje się opuszczone i traci poczucie bezpieczeństwa.		
	Dziecko często karane i krytykowane – nie wierzy w siebie.		
	Dziecko ze stawianymi zbyt wygórowanymi oczekiwaniami – błąźnie, ucieka od siebie, nie jest sobą, chce być kimś innym, żeby zasłużyć na miłość rodziców.		
	Dziecko krytykowane – z łatwością potępia innych.		
	Dziecko bez akceptacji – bywa nieśmiałe lub agresywne.		
	Dziecko wyśmiewane – uczy się nieśmiałości.		
	Dziecko zawstydzane – ma ciągłe poczucie winy.		

Modlitwa: 1. **Dziękuję** Ci, Panie, że nas kochasz. 2. **Przebaczam** 3. **Oddaję** Ci, Panie (krzywdy, obciążenia...) 4. **Obdarzaj** mnie, Jezu, miłością, której mi brakowało, szacunkiem, poczuciem wartości, bezpieczeństwa... 5. **Wychwalam** Cię za wszystko